

Estapé respon

Els valencians votaran PP 300 anys més

Mercat i política

Muriel Casals

Fabián Estapé

Economistes aterrits

—Encetem el 2011 després de deixar enrere un 2010 que havia de ser l'any de la remuntada econòmica. Ho serà el 2011?

—Havia de ser-ho, però empresaris com Díaz Ferran, president de la CEOE i dinamitador del grup Marsans, entre d'altres, no va ajudar gaire. I en el seu discurs de comiat, i de benvinguda de Rosell, va dir que si el govern espanyol hagués fet la seva feina ben feta, molts sotracos no s'haurien produït. Quins pebrots, oi? Com que el 2011 aquest personatge amb una gran capacitat per arruïnar empreses ja no hi serà, és possible que comenci la recuperació. El que no tinc tan clar és que Zapatero faci tots els deures.

—Un dels indicadors que més preocuparan tant la població com els governs seguirà sent la taxa d'atur. Hi haurà una recuperació en aquest sentit aviat?

—Diuen que cap al mes d'agost es començarà a notar una certa recuperació, però només respecte al mes de juliol.

—El nou president de la Generalitat, Artur Mas, s'ha compromès a fer tot el possible per reduir a la meitat la taxa a Catalunya, que ara és del 18 %. Però ha advertit que potser no se'n sortirà.

—Aquesta promesa-objectiu ja la va fer el PP a Madrid, dient que quan manés Rajoy reduiria l'atur a la meitat. Ell encara no ha governat, però la promesa de Mas és una vil còpia que no podrà complir.

—El 2011 serà el darrer any de la legislatura espanyola actual. Hi ha prou temps, perquè l'actual executiu corregeixi errors en matèria econòmica?

—És una feina nostrada... Ha comès tants errors que no tindrà temps!

—L'any que encetarem serà electoral al País Valencià i a les Illes, que triaran nou parlament. Veurem canvis en els governs, o seguiran el PP i el Partit Socialista respectivament?

—Una persona que no llegeix EL TEMPS diu que a causa del plantejament que s'ha fet del cas Gürtel i altres escàndols a Castelló, al País Valencià es votarà PP durant els propers tres-cents anys. Ara, que és menys del que van durar Mussolini o Hitler. A les Illes estan administrant bé el joc, els socialistes. Potser se salvaran.

—També hi haurà eleccions municipals. Serà un test especialment per al PSC i ERC a Catalunya. Tot i que queden cinc mesos, preveu una remuntada d'aquests dos partits?

—No hi ha gaire temps. Queden cinc mesos perquè Puigercós cavi el seu propi pou on el fotran els altres del partit.

—Mentre les municipals no arriben, a Catalunya veurem consolidada la famosa sociovergència?

—No ho sé, però no crec que el senyor Felip Puig, que és molt intel·ligent i té estudis, entregui Mas als socialistes.

—Professor Estapé, quina ha estat la notícia econòmica de l'any 2010?

—La dimissió absoluta de Gerardo Díaz Ferran a la patronal CEOE. És una notícia excel·lent. I això ha comportat l'arribada de Joan Rosell, un gran valor amb molta mà esquerra.

—I quina voldria que fos la del 2011?

—M'agradaria que a Brussel·les deixessin d'empenyar una bona estona, i també el president del BCE.

Com és que la recuperació econòmica que comença a ser visible als Estats Units i a la Xina sembla encara molt llunyana per a les economies europees?

No hi ha una resposta clara. Però un grup d'economistes francesos proposa algunes claus per a l'anàlisi.

Ens trobem en una situació que es caracteritza i que podem descriure a partir de l'espant que senten els governs; els polítics pateixen per les greus dificultats que tenen per aconseguir tranquil·litzar els mercats.

La referència als "mercats" no suggereix una abstracció, sinó que respon a una realitat concreta: els grans grups financers.

Vivim sota la dictadura dels mercats, ens diuen, i això és especialment flagrant en països com Grècia, Portugal i Espanya, que fa només quaranta anys vivien sota dictadures polítiques.

Aquests economistes que es defineixen com "aterrits" fan una crítica radical a l'ús del mecanisme del mercat com l'instrument principal per a una assignació eficient del capital.

El nus del seu argument és que en els mercats financers no funciona la "llei de la demanda" segons la qual quan el preu d'una mercaderia augmenta la quantitat demanada es redueix produint-se un ajust cap avall del preu, de manera automàtica.

Com podem observar clarament en els moviments de la borsa de valors, la realitat del mercat de capitals contradiu la norma: l'increment del preu d'un títol no en redueix la demanda sinó que atreu més compradors.

L'increment de la rendibilitat dels actius financers fa menys atractives les inversions en el sector productiu, de manera que els financers s'enriqueixen però l'economia no creix.